

A dicsőséges gyermek

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! A felolvasott igeszakaszban figyeljétek meg, hogy melyik lehet az az egyetlen szó, amelyik az egész igének a lényege és a kulcsa. Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Lukács szerinti evangélium második fejezete 41.-től az 52. verseiben a következőképpen: „Szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a páska ünnepére. Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. Miután pedig eltelt az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. Mivel azt hitték, hogy az útítársak között van, elmentek egy napi járőföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein. Amikor szülei meglátták, megdöbbenek, anyja pedig így szólt hozzá: Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én kétségbeesetten kerestünk téged. Ő pedig így válaszolt: Miért kerestetek engem? Nem tudtátok, hogy az én Atyám házában kell lennem? Ők azonban a nekik adott választ nem értették. Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében, Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.”

Urunk, mi sokszor nem is tudjuk, hogy mennyire könnyű elveszíteni Téged az óriási tolongásban. Nem ott keresünk, ahol meg tudnánk Téged találni. Nem halljuk a hangodat, amikor tanítasz bennünket. Pedig Te vagy Urunk, a földre érkezett Isten. Te vagy az, aki köré gyűlnie kellene ennek az egész világnak. Kérjük, hogy találhassunk meg Téged akkor is, ha 12 évesen jelensz meg az életünkben, és akkor is, ha aggastyánként. Ámen.

Kedves Testvéreim! **Nehéz súllyal állok ma itt, ezen a szószéken. A mai igeszakaszunk ugyanis (néhány kivétellel) katasztrófális igehirdetések egész sorozatát eredményezte evangélikus egyházunk elmúlt 120 évében.** „*Járjunk templomba gyakran! Vigyük el gyermekeinket is a templomba már kicsi korukban! Ne feledkezzünk meg a konfirmációról sem! Legyen minden gyermek olyan engedelmes a szüleinek, mint a Jézuska volt!*” – az ilyen és más „magvas” igei üzenetek kizárólagossága még egy óvodai igehirdetésben is Isten igéje lényegének a megcsúfolása lett volna... Itt szólal meg Berci: „*De ritka dolog az, Péter, amikor teljesen egyetérték veled! Ennek az igének tényleg nem ez a lényege. Az ige elénk tárja azt, hogy milyen két, igazán felelőtlen szülő. Fogalmuk sincs, hogy hol a fiuk napokig. Mindenhol keresik, csak ott nem, ahol hagyták, a Templomban. Aztán meg nekiállnak pofázni. Ahelyett, hogy bocsánatot kérnének tőle. Vagy valami engesztelő ajándékkal érkeznének.*” Örülök Berci, hogy figyeltél az igeszakaszra. DE: rossz hírem van a számodra. A szülői nemtörődomség pontosan ugyanúgy nem a lényege ennek az igének, mint a templomba járás, vagy a gyermeki engedelmség. Hol van a lényeg? Mi a lényeg? **Egyetlen szó megint a lényeg.** Melyik az a szó? Kinek van ötlete? Valóban... **Az Atyám** (Lk 2,49b). **Jézus** itt szólal meg először az evangéliumi történetek során, és **itt mondja el elsőként, hogy ő valóban a Mennyei Atya fia. EZ a lényeg.** EZ a mi hitünk alapja. Hogy a názáreti Jézus nem egy 12 éves kiskölyök, hanem a Krisztus, Isten Fia, a mi Megváltónk. Akkor is – és ma is.

De ne szaladjunk előre. A jeruzsálemi zarándoklat során 50-100 ezer ember érkezett meg az 50 ezer lakosú Jeruzsálembe. Názáret 120 km gyaloglásra volt. Ez – *nem igazán sétatíkálos tempóban* – 3 napi, veszélyes helyeken átvezető út. Alaposan meg kellett tehát az utat szervezni. Jól összetartó rokoni-baráti csoportokban kellett menni. Kiskölykök nem mehettek. 12 éves kor volt az első, amikor ezt már engedték. Azaz: **Jézus (csecsemőkora után) most járhatott először Jeruzsálemben.** A város falai nem lettek tágasabbak a páska ünnepén sem. Óriási volt a tömeg. Így már sokkal érthetőbb, hogy Jézus szem elől veszett.

Hogy pontosan mi történt – nem tudjuk. Jézus hirtelen ellenállhatatlan készletet érzett arra, hogy maradjon ott a tanítókkal és kapcsolódjon be a beszélgetésükbe, a szüleiről meg azt hitte, hogy még ott vannak? A szülők meg azt hitték, hogy egy rokoni csoport vigyáz Jézusra? **Ne kutassuk ezt – nem ez a lényeg. A lényeg sokkal inkább tetten érhető Lukács megfogalmazásaiban.** Nem elteltek az ünnepnapok, hanem: beteljesedtek. A szülők nem keresték, hanem: mindent tüvé téve agyon-kutatták Jézust. Annyira bántódtak közben, mint amennyire a gazdag és Lázár történetében (Lk 16,24) a gazdag bántódott a pokolban, vagy amennyire az efezusi vének bántódtak (ApCsel 20,38), amikor megtudták, hogy soha többé nem látják Pál apostolt.

A lényeg AZ, hogy itt nem egy egyszerű sztorit olvasunk. Itt egy szimbolikus történetet olvasunk. A bánat megfogalmazásai olyan mértékűek, mint amikor mindenki azt hitte, hogy **Jézust megalázóan kivégezték. DE: a harmadik napon feltámadt! Ugyanúgy, mint ahogyan ebben a történetben, a harmadik napon – megtaláltatott.** És Jézus Isten kivételes Szolgájának bizonyult, akiről az oltár előtt felolvasott igében ezt mondja Isten: „Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmél ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek” (Ézs 42,1). Isten Szolgája pontosan úgy hirdeti a törvényt, ahogyan a 12 éves Jézus elképesztette Izráel legjobb tanítóit a kérdéseivel és a válaszaival (Lk 2,47).

ITT érkezünk el a lényeghez. Jézust, az Istent, Mária gyermeknek szólítja. Józsefet, Jézus nevelőapját pedig Mária Jézus valódi apjaként nevezi meg. Jézus, amikor az ő mennyei Atyjáról beszél (Lk 2,19b) nem kegyességből mondja a Mennyei Atyát az apjának. Jézus ezzel a válaszával elhatárolja magát attól, hogy az ő valódi apja József lenne. Azaz: **Jézus (Gábrriel, Mária, Zakariás, az angyalok és Simeon után) itt mondja el először, hogy neki TÉNYLEG az Isten az apja.** Jézus istenfiúsága tehát nem csak egy cím (ahogyan eddig Mária gondolhatta), hanem tényleg szó szerint értendő. Noha mind Mária, mind József több kijelentésben megkapta már ennek a bizonyosságát, lehetett ezeket a kijelentéseket mind-mind szimbolikusnak értelmezni. Ezért nem értik meg Jézus válaszát.

Jézus (mint 100%-ig ember – és mint 100%-ig Isten) homlokegyenest ellentétes tulajdonságokat ötvöz magában. ELSŐ. Engedetlensége (Máriával és Józseffel – és majd sokan másokkal szemben) – **engedelmesség** (a mennyei Atyának). MÁSODIK. Elcsavargása – tanítói tevékenységének előképe. Közösségrombolása – kapcsolatépítés. **A dolgok (sem Jézusban, sem a mi életünkben) nem úgy kerülnek a helyükre, ahogyan az ember gondolja, hanem úgy, ahogyan Isten akarja.** Ezt érezte minden földi embernél pontosabban Jézus – az Isten Fia. HARMADIK. **Ami katasztrófának látszik – az lesz a legnagyobb siker.** Itt, Jézus „elveszésénél” is – és Nagypénteken, a Golgotán is. Itt – Izráel egész bölcsessége meghajol a názáreti Jézus bölcsessége előtt. Ott – az egész világ meghajol megváltójának feltámadása előtt. NEGYEDIK. **Mindenki retteg és izgul.** Mária, József és majd az apostolok. **Jézus nyugodt.** (Lázár testvére, Mária fog így ülni majd Jézus lábánál Márta sürgése forgása helyett; Lk 10,38-42). ÖTÖDIK. **Mária és József kérdőre vonják Jézust. Jézus nem felel, hanem kijelent. Önmagát, a legbenső, a legszemélyesebb misztériumát, titkát jelenti ki nekik.** De nem értik...

Kedves Testvéreim! Vegyünk példát Máriáról. **Nem érti ugyan, hogy Jézus miért tagadta ki a férjét, Józsefet az apaságból, de nem utasítja ezt el, hanem megőrzi a szívében (Lk 2,51b).** Valahol persze Jézus szülei számára nyilvánvaló volt, hogy Jézus nem közönséges gyermek. Ezért is merhették szoros felügyelet nélkül hagyni. Csak amikor – *a számukra* – gyermekmódon elveszett, akkor kezdték el újra gyermekként kezelni. **És Jézus – engedelmeskedett** (Lk 2,51a). Nem maradt ott Atyja, a Mennyei Atya házában, hanem visszatért a védett, eldugott Názáretbe, ahol senki sem figyelt rá. Nem igemagyarázattal, hanem ácsmesterséggel foglalkozott (Mk 6,3). **Mert ez volt az Atya terve.** És Jézus engedelmes volt mindhalálig, mégpedig: a kereszthalálig (Fil 2,8). **Mert ez volt az Atya terve.**

Kedves Testvéreim! **Mi ebből az igeszakaszból a tanulság a mi számunkra – itt és ma? Három is van.** ELSŐ: Jézus nemcsak egy 12 éves názáreti kölyök volt, hanem Ő az Isten Fia. **Nagy hálaadással boruljunk le Jézus, a minket megváltó Isten előtt.** MÁSODIK. Amikor mindenki rettegett és izgult, Jézus nyugodt maradt. **Csak Jézusban találunk nyugalmat mi is. Keressük az életünkben Isten nyugalmaát. – Azaz: találjuk meg az életünkben Jézust!** HARMADIK. **Mi magunk is hányszor elveszítjük Jézust.** Észre sem vesszük, és már nincs is velünk. Eltakarta a hömpölygő tömeg a szemünk elől. Azaz: eltakarták Jézust a mi saját életünk hömpölygő történései a szemünk elől. **Keressük ugyan Jézust – de nem ott keressük, ahol kellene.** Ahhoz, hogy megtaláljuk Jézust, **vissza kell mennünk oda, ahol még együtt voltunk Jézussal.** Az Atya házában leszünk ekkor. **És innen indulhatunk el megint – immár Jézussal együtt.** Legyen így! Legyen mindenkor így! Legyen így örökre! Ámen.